

VLAAMSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE

DE RAAD

ZITTING 2020-2021	4 MEI 2021

INTERPELLATIE, VRAAG OM UITLEG EN VRAAG

Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin van dinsdag 4 mei 2021

INTEGRAAL VERSLAG

Hebben aan de werkzaamheden deelgenomen:

Vaste leden: mevrouw Carla Dejonghe, voorzitter, de heer Juan Benjumea Moreno, mevrouw Els Rochette, mevrouw Cielte Van Achter

Plaatsvervanger: de heer Gilles Verstraeten

Andere leden: de heer Fouad Ahidar, mevrouw Bianca Debaets, de heer Dominiek Lootens-Stael, mevrouw Khadija Zamouri

INHOUD

1. Regeling van de werkzaamheden**2. Interpellatie (R.v.O., art. 61)**

- Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Elke Van den Brandt, collegevoorzitter bevoegd voor Begroting, Welzijn, Gezondheid, Gezin en Stedelijk beleid betreffende de gebrekkige tweetaligheid van de Brusselse wachtdiensten

3. Vraag om uitleg (R.v.O., art. 59)

- Vraag om uitleg van mevrouw Bianca Debaets aan mevrouw Elke Van den Brandt, collegevoorzitter bevoegd voor Begroting, Welzijn, Gezondheid, Gezin en Stedelijk beleid, betreffende stiltegebieden in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest

4. Vraag (R.v.O., art. 58)

- Vraag van mevrouw Bianca Debaets aan mevrouw Elke Van den Brandt, collegevoorzitter bevoegd voor Begroting, Welzijn, Gezondheid, Gezin en Stedelijk beleid, en aan de heer Pascal Smet, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Gemeenschapscentra, betreffende de initiatieven die vanuit de VGC ondernomen en ondersteund worden in het kader van vakantieparticipatie voor kwetsbare doelgroepen

1. Regeling van de werkzaamheden

Momenteel zijn de bemerkingen op het voorstel van resolutie betreffende pleegzorginitiatieven in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 9 november 2020, ingediend door mevrouw Bianca Debaets en mevrouw Cielte Van Achter, verzameld. Er wordt een werkgroep opgericht om het voorstel van resolutie te herwerken. Het herwerkte document wordt vervolgens voorgelegd aan het Uitgebreid Bureau. De bedoeling is dit af te ronden voor het zomerreces.

Daarnaast wensen de commissieleden de werkzaamheden rond het thema Eenzaamheid te hervatten vanaf september 2021. Hiervoor werden tevens voorstellen ingediend. De Diensten bereiden een aantal werkbezoeken voor.

* * *

2. Interpellatie (R.v.O., art. 61)

Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot mevrouw Elke Van den Brandt, collegevoorzitter bevoegd voor Begroting, Welzijn, Gezondheid, Gezin en Stedelijk beleid betreffende de gebrekkige tweetaligheid van de Brusselse wachtdiensten

De heer Dominiek Lootens-Stael (Vlaams Belang): Enige jaren geleden beslisten de Vlaamse en de Franstalige wachtdiensten in onze stad om samen te werken en voortaan de wachtdienst in Brussel als 1 organisatie en onder 1 noemer te organiseren onder de benaming Garde Bruxelloise - Brusselse Wachtdienst (GBBW).

Daar kwam destijds redelijk wat protest tegen vanuit onder meer de Brusselse Huisartsenkring, die daarvoor de Nederlandstalige wachtdienst uitbaatte, uit vrees dat dit alles zou leiden tot problemen om als Nederlandstalige in uw taal bediend en geholpen te kunnen worden bij de wachtdiensten.

Wat in de sterren stond geschreven is inmiddels bewaarheid geworden. Op de webstek van de Brusselse Huisartsenkring (BHAK) lezen we in verband met de GBBW: *“Bij gebrek aan voldoende Nederlandstalige artsen is de Nederlandskundigheid (momenteel) enkel gegarandeerd tijdens de formele wacht (weekend en feestdagen), niet in de week. Ook enkel voor de rijdende wacht en de centrale wachtpost 1000 (Athena).”*

Ik heb dat in het verleden aan den lijve mogen ondervinden. Zoals u weet, woon ik in Jette. Ik had dringend een huisarts nodig voor een van de kinderen. Ik heb toen rondgebeld en het bleek al heel snel dat ik in de wachtdienst in Sint-Jans-Molenbeek in geen geval in mijn taal geholpen zou kunnen worden. Zij verwezen mij toen door naar 1000 Brussel. In het kader van de mobiliteit is het niet wenselijk dat mensen uit Jette, Ganshoren enz... die dringend een huisarts nodig hebben naar 1000 Brussel worden gestuurd. En hetzelfde geldt voor de andere kant van Brussel. Wanneer iedereen naar het centrum moet, dat lijkt me niet de juiste gang van zaken. Het is trouwens in strijd met de taalwetgeving.

Hierover ondervraagd door mijn collega Barbara Pas in het federale parlement antwoordde de minister van Volksgezondheid dat de Gemeenschappen bevoegd zijn voor de erkenning van de huisartsenkringen en de wachtdiensten. Dat is logisch, maar de minister onderstreepte echter ook het belang van de naleving van de rechten van patiënten waarbij vereist is dat elke patiënt duidelijk kan communiceren met de gezondheidsbeoefenaar die hem de zorg verstrekt. Hij wil

hiervoor gezondheidsinspecteurs inschakelen om dit te controleren en zo nodig dwangmaatregelen laten treffen. Het zal in Brussel bij inspectie sowieso al prijs zijn, want we weten dat het fout loopt.

De Vlaamse Gemeenschapscommissie heeft de belangen van de Vlaamse Gemeenschap in Brussel te behartigen en ook in het bijzonder die op het vlak van Gezondheid en Welzijn. U zal het wellicht met me eens zijn dat het totaal ongepast en onaanvaardbaar is dat mensen, die in nood zijn en hoogdringend een arts nodig hebben, niet in hun taal kunnen worden geholpen in de hoofdstad en dat hiertegen wat moet worden gedaan.

Mijn vraag is dan ook wat het College op dit vlak zal ondernemen? Wat zal het College doen om deze toch wel schrijnende wantoestand recht te trekken?

Ten tweede, is het College op de hoogte van deze situatie? Die vraag kan ik in feite zelf beantwoorden: ja, want ik heb in het verleden nog over deze toestand geïnterpelleerd. Blijkbaar zonder resultaat tot op vandaag.

Ten derde, welke initiatieven zal de collegevoorzitter nemen om direct, via de eigen bevoegdheden, of indirect, via contacten op andere niveaus, om de tweetaligheid van de wachtdiensten te garanderen?

Nog even in de marge vertellen: u kan heel wat doen. U weet dat de taalwetgeving wetgeving van openbare orde is en u dus heel wat juridische tools ter beschikking hebt om in te grijpen in deze indien de andere overheden hardleers zijn en weigeren van aan deze schrijnende toestanden een einde te stellen.

De heer Gilles Verstraeten (N-VA): Mijn fractie, mijn partij en meer bepaald mijn illustere voorganger, mevrouw Liesbet Dhaene, hebben ons in 2016 verzet tegen de oprichting van de zogezegd tweetalige wachtdienst GBBW. Wij hebben het protest gesteund van enkele Nederlandstalige huisartsen binnen de Brusselse Huisartsenkring en patiënten, die twijfelden of de tweetaligheid wel gegarandeerd zou zijn en hiervoor tevergeefs zelfs naar de rechter trokken.

Momenteel wordt de wachtdienst georganiseerd via de mobiele wachtdienst en 5 wachtposten waar we tijdens weekends, op feestdagen en 's avonds en 's nachts op weekdagen, zouden moeten terechtkunnen in het Nederlands volgens de taalwetgeving. Het is al lang zo dat de Nederlandstalige dienstverlening enkel gegarandeerd wordt aan de Pachecolaan in 1000 Brussel of via de mobiele wachtpost. Dat Nederlandstaligen de facto nergens terechtkunnen, 's avonds en 's nachts in de week, zoals de website van de Brusselse Huisartsenkring aangeeft, is onaanvaardbaar en in feite zelfs mogelijk levensgevaarlijk in bepaalde gevallen. Als men ergens terechtkomt waar men een gezondheidsprobleem moet uitleggen, en dat blijkt dan werkelijk iets urgent te zijn, maar men krijgt het niet uitgelegd of men begrijpt het antwoord van de huisarts niet, dan kan dat tot zeer bedreigende situaties leiden. Wederom, de toepassing van de taalwetgeving is hier niet alleen een principekwestie, maar echt iets dat de gezondheid en het welzijn van de Nederlandstaligen in Brussel regelt.

We kunnen alleen maar concluderen dat de 'verbrusseling' in dit geval (lees: de verfransing) van de wachtdienst volop aan de gang is. Dat is hier een *déjà-vu* voor de Brusselse Nederlandstaligen, die in 1979 de noodzaak voelden om een Vlaamse wachtdienst op te richten in Brussel om de continuïteit aan zorg van Nederlandstalige patiënten in Brussel te garanderen. Het feit dat die is afgeschaft en in een Brusselse "tweetalige" wachtdienst is opgegaan, heeft

ertoe geleid dat men op bepaalde momenten enkel in het Frans bediend kan worden en dat slechts 1 van de 5 wachtposten op sommige momenten – niet eens continu – Nederlandstalige zorg kan verlenen. Dat is een onaanvaardbare situatie.

De Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC) is bevoegd voor de erkenning. De organisatie en financiering van de wachtdiensten is een federale bevoegdheid. De GGC kan wel artsen ondersteunen opdat Nederlandstalige patiënten in het Nederlands behandeld zouden worden, bv. door middel van tweetaligheidspremies of via gratis lessen Nederlands. In 2019 is deze tweetaligheidspremie verhoogd van 8 naar 15 euro per uur. De verbetering op het terrein blijft echter duidelijk uit. Men voert jaar na jaar hetzelfde beleid, met taalpremies en wat gratis lessen Nederlands, maar de situatie verbetert niet. Jaar na jaar hetzelfde blijven doen, maar een ander resultaat verwachten, is ooit met de definitie van waanzin aangeduid.

Ik heb deze legislatuur al 3 vragen aan de heer Alain Maron, lid van het Verenigd College, bevoegd voor Gezondheid, en in feite ook aan u, mevrouw Elke Van den Brandt, met een ander petje op, als mede-collegelid in de GGC, over de gebrekkige Nederlandstalige dienstverlening in de wachtdienst gesteld. Uiteraard heb ik het antwoord tot nu steeds alleen van de heer Alain Maron gekregen. Ik herhaal het nog eens, omdat u zich daar eigenlijk binnen de GGC niet mee bezighoudt. De laatste vraag was een schriftelijke vraag die ik ingediend heb op 15 maart 2021, waarvoor ik nog steeds wacht op antwoord en waarin ik cijfers heb opgevraagd over het aantal Frans- en Nederlandstalige huisartsen die deelnemen aan elke wachtpost en aan de mobiele wachtdienst. De laatste cijfers in 2019 waren: 87 van de 351 deelnemende artsen waren gecertificeerd tweetalig, waarvan 60 Nederlandstalig zijn op een totaal van 100 huisartsen in Brussel en 25 Franstalig van oorsprong op een totaal van 1.400 Franstalige artsen. Om u een idee te geven, als er al een tweetaligheid gegarandeerd wordt in de wachtposten, hebben we dat vooral aan de Nederlandstaligen te danken. In 2019 beschikte dus minder dan 1 op 10 Franstalige artsen van wacht over een taalattest Nederlands.

De heer Alain Maron heeft verklaard dat Franstalige huisartsen die goed Nederlands kunnen zich soms niet eens laten certificeren omdat ze dan vaker een wachtpost zouden moeten bemannen en omdat dit hen meer werk zou geven. Volgens de GBBW kunnen de meeste Franstalige artsen daarnaast onvoldoende Nederlands. We stellen vast vanwaar de inspanningen komen en waar men geen inspanningen wenst te doen. Daar moet echt iets aan gebeuren, de situatie is totaal onaanvaardbaar.

Op 23 april 2021 heeft de Vlaamse Regering een aanvullende subsidie van 200.000 euro aan de Brusselse Huisartsenkring goedgekeurd om de capaciteitsbehoefte aan Nederlandstalige zorg en dienstverlening in Brussel aan te pakken en de toegankelijkheid van huisartsgeneeskunde voor Nederlandstalige Brusselaars te verbeteren. Vlaanderen levert de inspanningen die nodig zijn, nu Brussel nog. En vandaar heb ik een beetje dezelfde vragen als de heer Dominiek Lootens-Stael: wat gaat u doen vanuit de VGC of met uw ander petje op om de situatie aan te pakken en te verbeteren? Er is duidelijk een ander beleid nodig dan wat nu wordt gevoerd. Ik wil dat van u horen, want de ‘verbrusseling’ is tot nu toe voornamelijk een verfransing geweest en dat is nog maar eens een achteruitgang van de zorgverlening aan de Nederlandstaligen in Brussel.

Collegevoorzitter Elke Van den Brandt: Ik ga eerst een aantal zaken kaderen. De Garde Bruxelloise – Brusselse Wachtdienst (GBBW) werd in 2013-2014 opgestart door de Franstalige Brusselse huisartsenkring, de Fédération des Associations des Médecins (FAMGB). In oktober 2016 sloot de Brusselse Huisartsenkring (BHAK) zich hierbij aan. Er werd toen ook een

samenwerkingsovereenkomst tussen de beide huisartsenkringen ondertekend. Op die manier werd de praktische organisatie en coördinatie van de Brusselse wachtdienst aan de GBBW overgedragen. De wachtverdeling bestaat uit een centraal gelegen rijdende wacht, 6 huisartsenwachtposten verspreid over het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en 1 Covid-19-plateau voor de telefonische consultaties in het kader van Covid-19. De wachtdienst wordt verzorgd door huisartsen. De Brusselse Wachtdienst is 's avonds en 's nachts altijd beschikbaar en tijdens het weekend en op feestdagen ook overdag.

De federale overheid financiert de GBBW structureel. In die jaarlijkse subsidieovereenkomst tussen het RIZIV en de GBBW wordt ook de garantie op tweetaligheid vermeld. Ik ben het ermee eens dat dat een papieren garantie en een praktische garantie is, daar moet uiteraard uitvoering aan worden gegeven.

Maar, er is een onderscheid tussen de officiële wachturen en de niet-officiële wachturen. De officiële wachturen zijn in het weekend en tijdens feestdagen. De niet-officiële wachturen zijn tijdens de week. In de andere regio's in ons land is er bv. geen gesubsidieerde weekwacht. De GBBW wordt wél gefinancierd voor de niet-officiële wachturen tijdens de week. Dat maakt dat de GBBW 7/7 geopend is voor consultaties.

De tweetalige wachtdiensten worden enkel gegarandeerd tijdens de officiële wachturen, zowel voor de rijdende wacht die huisbezoeken aflegt, als voor de centraal gelegen wachtpost Athena in 1000 Brussel. De arts van wacht heeft in die gevallen een erkend certificaat B2 of gelijkgesteld diploma behaald in de andere landstaal. Dat is zo opgenomen in de samenwerkingsovereenkomst uit 2016 die beide huisartsenkringen ondertekenden. Dat betekent inderdaad dat de tweetaligheid in het weekend en op feestdagen niet gegarandeerd is voor de 5 andere wachtposten of voor de niet-officiële wachturen 's avonds in de week. Daar gaat het bericht op de website van de Brusselse Huisartsenkring (BHAK) over. Dit vraagt wel om enige verduidelijking en nuancering.

Patiënten kunnen wel te allen tijde, 24 op 7, in het Nederlands en het Frans terecht wanneer zij naar het wachtnummer bellen [1733 of 02 201 22 22]. Bovendien worden patiënten in elke wachtpost, dus niet enkel in de centrale wachtpost Athena, in de landstaal van hun keuze onthaald door het onthaalpersoneel van de GBBW. Het is inderdaad zo dat na die eerste contacten, met het call center of met de onthaalmedewerker van de betreffende wachtpost, de Nederlandstalige dienstverlening buiten de formele wacht en buiten de centrale wachtpost niet gegarandeerd is door een arts met een officieel taalcertificaat. Het klopt niet dat de dienstverlening voor Nederlandstaligen in de wachtposten helemaal niet gegarandeerd is, want dit is wel het geval tijdens de officiële wachturen in de centrale wachtpost Athena.

Het is natuurlijk ook niet zo dat er in de week of in de andere wachtposten nooit tweetalige artsen aanwezig zijn, of dat een Nederlandstalige patiënt zorg zal worden ontzegd. In de praktijk zal de patiënt uiteraard geholpen worden naar best taalvermogen van de zittende huisarts. Een arts kan voldoende Nederlandskundig zijn, zonder als dusdanig tweetalig gecertificeerd te zijn.

Door onder andere het systeem van 'vrijwillige aanmelding' is het momenteel niet mogelijk om te allen tijde in alle wachtposten tweetalige zorgverlening te garanderen. Huisartsen melden zich vrijwillig aan voor een wachtdienst. Zij kiezen het moment van presteren en ook hoeveel wachten ze opnemen. Vrijwillige aanmelding voor het presteren van wachten betekent dat het niet vanzelfsprekend is dat een arts die als gecertificeerd tweetalig ingeschreven staat, ook jaarlijks actief een aantal wachtshiften voor zijn of haar rekening zal nemen. Tijdens de officiële

wachturen voorziet de GBBW extra en aparte, tweetalige shiften. Het team van de GBBW stelt dan alles in het werk om mogelijke gaten in die tweetalige shifts op te vullen. Op die manier verzekeren zij dat de Nederlandstalige patiënt dan in het Nederlands geholpen kan worden. Ter informatie, sinds de oprichting van de GBBW werden er in totaal tot op heden al 178 artsen officieel gecertificeerd. Het gaat echter niet alleen over de aantallen die gecertificeerd zijn, maar wel over het aantal artsen daarvan dat effectief bereid is om effectief wachten op te nemen.

In ieder geval stellen we vast dat het wachtsysteem van tweetalige wachtdienst globaal gezien beter loopt dan het vroegere systeem, dus voor de BHAK samenwerkte met de Federatie van de Brusselse HuisArtsen Verenigingen (FBHAV/FAMGB) in de GBBW. In het vroegere wachtsysteem bestond er geen Nederlandkundige wachtpost. Er bestond wel het privé-initiatief van TerraNova, dat goed werk leverde voor alle duidelijkheid. Er werd enkel voorzien in een Nederlandkundige rijdende wacht.

Het verzekeren van de tweetaligheid – die ambitie is er absoluut - is dus complexer dan het op het eerste zicht lijkt. Het team van de GBBW en de BHAK stellen dagelijks alles in het werk om dit te kunnen realiseren. De bevoegde overheden stimuleren dat ook. Ik som nog even enkele voorbeelden op van hoe dat gebeurt. Enerzijds is het ‘wat schrijf je op papier als kader’ en anderzijds ‘hoe zit je dat in de praktijk waar te maken in de context waarbinnen je functioneert, met een tekort aan artsen en een tekort aan mensen op het terrein?’

- (1) Een tweetalig onthaal wordt telefonisch aangeboden én in elke wachtpost. Wanneer een patiënt zich spontaan in 1 van de 6 wachtposten aanbiedt, kan die aan het onthaal steeds in het Frans, het Nederlands en het Engels geïnformeerd en geregistreerd worden. De GBBW werft enkel twee- (of zelfs drietalige) werknemers aan voor hun onthaal en voor de sleutelposities binnen de coördinatie;
- (2) De GBBW werkt met een goed IT-systeem. Franstalige patiënten worden duidelijk verwezen naar Franstalige artsen en Nederlandstalige patiënten naar Nederlandstalige artsen;
- (3) De GBBW ontvangt een jaarlijkse subsidie van de GGC voor het project tweetaligheid ten belope van 140.000 euro. Met die middelen:
 - wordt een tweetaligheidspremie toegekend. Artsen met een certificaat B2 van de andere landstaal ontvangen een premie. Dat wordt gezien als een incentive om ook dat certificaat aan te vragen. Sinds begin 2019 werd deze substantieel verhoogd (van 8 euro naar 15 euro per uur). De deelname aan taalexamens wordt gestimuleerd. De GBBW beschikt bv. over een taalbeleidsmedewerker die artsen klaarstoomt voor zo'n examen via taallessen;
 - een taalbeleidsplan in de vorm van een meerjarenplan is in de maak. De GBBW laat zich hiervoor adviseren en bijstaan door het Huis van het Nederlands. Het plan heeft de ambitie om de ‘pool’ van tweetalige artsen te vergroten en de werking van de GBBW nog meer tweetalig te maken en hierdoor ook in praktijk het verschil te maken.
- (4) De VGC en de Vlaamse Gemeenschap hebben een meerjarenovereenkomst met het Huis voor Gezondheid. Het aantrekken en behouden van Nederlandkundige zorgverstrekkers in Brussel is 1 van de kernopdrachten van het Huis voor Gezondheid;

- (5) De VGC werkt mee aan de Vlaamse ‘Ik Ga Ervoor’-promotiecampagne. Die heeft als doelstelling jongeren en zij-instromers te stimuleren voor een studierichting/carrière in de zorgsector en hen ook in Brussel te houden;
- (6) Initiatieven die de instroom van huisartsen bevorderen, de uitstroom tegengaan en die ervoor zorgen dat huisartsen zich meer kunnen concentreren op hun kerntaken, zodanig dat ze worden vrijgesteld van andere taken, kunnen VGC-ondersteuning krijgen.

Op die manier proberen we niet enkel op papier, maar ook in praktijk het verschil te maken en ik kan alleen maar heel oprecht zeggen dat dit iets is waar we zullen aan blijven verderwerken en dat we zullen openstaan voor initiatieven die de realiteit op het terrein verbeteren.

De heer Dominiek Lootens-Stael (Vlaams Belang): Ik zou eerst willen vaststellen dat de collegevoorzitter op een voorbeeldige manier het probleem heeft geschetst. Het enige wat mij verbaast en mij bijna van mijn stoel doet vallen, is dat het blijkbaar in de overeenkomst zou staan dat men alleen in de wachtpost van 1000 Brussel de tweetaligheid garandeert. Men giet in feite in een overeenkomst dat men de taalwetgeving niet zal naleven, want even in herinnering brengen, dringende medische hulp en daarover gaat het hier, ressorteert onder de taalwetgeving en dus moet die in Brussel tweetalig worden aangeboden. Het volstaat natuurlijk niet dat aan het onthaal iemand zit die vriendelijk in het Nederlands kan zeggen: “Goeieavond, kan ik u helpen?”. Dat is onvoldoende. Problemen leg je niet aan het onthaal uit, deze wil je aan een arts uitleggen. Je wilt door de arts geholpen worden en je wil hem ook begrijpen wanneer hij met oplossingen komt of je uitlegt wat er met jou aan de hand is.

Ik val dus een beetje van mijn stoel dat men formeel op papier zet dat men de taalwetgeving niet gaat naleven in 4 van de wachtposten en dat de federale overheid dergelijk systeem financiert zonder veel problemen. Dat is allemaal onaanvaardbaar en onbegrijpelijk.

Ik heb de collegevoorzitter het probleem horen uitleggen, en dat er een wil, intentie en ambitie is. We zijn intussen 5 jaar verder en het is er nog steeds niet. Er is geen tweetalige dienstverlening, zo simpel is dat. Dan is het aan de VGC om in te grijpen en niet te wachten op intenties die ergens in de schuif liggen stof te vergaren. Neen, u hoeft iets te doen, u moet ingrijpen. Ik stel vast dat de VGC in staat is om in de ziekenhuizen interculturele bemiddelaars te financieren die vertalen vanuit het Swahili, het Arabisch, het Turks enz... om mensen bij te staan, maar dat Nederlandstaligen niet geholpen worden in hun eigen stad, in hun eigen taal, nochtans zijn ze daar bij wet tegen beschermd, maar dat lukt en gaat niet. En de VGC zegt: “Geen probleem, want er zijn goede intenties en ambities.” Ik verlang van de collegevoorzitter dat zij met een concreet plan komt en daar hoeft geen 5 jaar mee gewacht worden. Het gaat hier, zoals collega Gilles Verstraeten zegt, letterlijk om zaken die van levensbelang zijn en levensbedreigend kunnen zijn wanneer mensen mekaar niet kunnen begrijpen. Ik zou willen dat u in alle snelheid een concreet actieplan ontwikkelt om daar iets aan te doen. Uiteraard is een van de problemen het feit dat Nederlandstalige huisartsen in Brussel nu al overbevraagd en overwerkt zijn op het terrein, omdat ze met minder zijn en omdat zij openstaan voor de 2 taalgemeenschappen, wat van de Franstalige huisartsen in de meeste gevallen niet gezegd kan worden. Het is effectief een probleem. Het schetsen ervan alleen is niet voldoende. We moeten een oplossing aanreiken. Zal die oplossing centen kosten? Misschien wel. Het toepassen van de wet mag soms al eens wat geld kosten. Het is aan u als beleidsmaker om de oplossing aan te reiken, niet om ze te schetsen en te zeggen: “We zullen het wel beter doen in de toekomst.” Er moet concreet een plan op tafel komen, en dat is denk ik het minste dat de Vlaamse gemeenschap van u in Brussel mag verwachten.

De heer Gilles Verstraeten (N-VA): U schetst het probleem redelijk goed, al geeft u weinig cijfers op dat vlak. Ik heb cijfers geciteerd, die aantonen dat, als er al van tweetaligheid sprake is in 1 van de 5 wachtposten, dat voornamelijk te danken is aan Nederlandstaligen die tevens Frans kunnen en niet zo zeer aan Franstaligen, waarvan slechts een minuscuul deel effectief een attest tweetaligheid heeft. Ik heb ook uitgelegd, zoals de heer Alain Maron het heeft uitgelegd, dat dit eigenlijk gewoon onwil is van heel wat Franstalige huisartsen, zelfs als ze Nederlands kunnen om wacht in het Nederlands te doen, om dat attest te behalen, omdat dit hen mogelijk extra werk zou opleveren en dat liever niet hebben. Eerlijk gezegd, dan zegt u we gaan die premie wat verhogen en we hebben die gratis taallessen, en we zijn nog wat aan het palaveren met het Huis van het Nederlands met het oog op een taalbeleidsplan. De openbare ziekenhuizen hebben ook taalbeleidsplannen en we zien ook wat daarvan komt. Ik probeer die taalbeleidsplannen trouwens al lang te verkrijgen. Maar men zwijgt daar als de dood over en ik bots daar tegen allerlei muren: noch de GGC, noch de ziekenhuizen willen ze mij geven. Niemand schijnt iets te kunnen zeggen over wat er in staat. Ik weet niet of ik daar heel veel moet van verwachten. Ik heb van u heel weinig oplossingen of concreets gehoord. Concreet, wat komt er in dat taalbeleidsplan? Wat gaan de dingen zijn die ons gaan helpen stappen vooruit te zetten? Wat zijn de streefcijfers? Waar wil u landen? Hoeveel meer Franstaligen wil u bv. overtuigen om dat attest te behalen en dus eigenlijk ook hun deel van de plicht op te nemen? Want er zijn er die tweetalig zijn en toch verkiezen eentalig Frans te werken. Dat is ook een probleem dat eens mag aangepakt worden. Ik vind het niet te tolereren dat men in die samenwerkingsovereenkomst een onwettige situatie creëert, door tijdens de ‘officiële’ uren dan zagezegd, enkel in de centrale wachtpost een tweetalige dienstverlening te garanderen. Als een dienst aan de burger wordt aangeboden vanuit de openbare overheid, dan moet die de taalwetgeving respecteren. Ook voor die ‘onofficiële’ uren zou het toch mogelijk moeten zijn om op zijn minst – nog steeds een onwettige situatie – in 1 van die 5 wachtposten de tweetaligheid te garanderen. Als dat nog niet eens de ambitie is... Ik zou graag wat meer concrete voorstellen van u ontvangen, want nu is het vaagheid troef.

Collegevoorzitter Elke Van den Brandt: Ik denk dat dit debat nog vele jaren kan duren. Voor mij is het uitgangspunt: Hoe gaan we in praktijk het verschil maken? Er zijn een aantal opmerkingen die ik met veel plezier aan federaal minister Frank Vandenbroucke zal overmaken. Hij is bevoegd voor de erkenningsvoorwaarden enz... De keuze is om alles centraal te doen. Ik wel er wel op wijzen wat de uitdaging is waar we in Brussel voorstaan. Dat is niet dat er geweigerd wordt om Nederlandstalige artsen aan te nemen of Nederlandskundige artsen, maar dat er een gebrek aan artsen is die de Nederlandse taal machtig zijn. We nemen een aantal maatregelen. Ik heb gezegd dat de GGC de taalpremie verhoogd heeft, quasi verdubbeld, net om mensen aan te moedigen om dat certificaat te halen, dat er een aantal programma's lopen, dat we met het Huis voor Gezondheid samenwerken, wat misschien interessant is om eens te bezoeken met de commissie om te zien hoe zij dat op het terrein aanpakken. Dus er ligt inderdaad werk op de plank om meer Nederlandstaligen naar zorgberoepen te krijgen, om meer mensen die een zorgdiploma hebben in Brussel aan de slag te krijgen en om anderstalige medisch geschoolden Nederlands op de werkvloer te geven. Op al deze acties moet ingezet worden, dat is een werk. Maar de doelstelling is om in de praktijk meer mensen Nederlandskundig te maken zodat de situatie op het terrein verbetert. Het is zo dat het belangrijk is dat men in het Nederlands, in zijn moedertaal, bij iemand terecht kan wanneer het over zorg en gezondheid gaat. Dat is crucialer dan bv. bij de bakker.

De heer Dominiek Lootens-Stael (Vlaams Belang): Mag ik alleen nog vaststellen dat ik moet akteren dat de collegevoorzitter in feite de zaken op hun beloop zal laten en hopen dat het maar in orde komt om de intenties en ambities te realiseren. Het zal alleen nog vele jaren duren, heeft

zij gezegd, want we gaan dit debat gedurende vele jaren nog moeten voeren. Dat is toch bijzonder weinig ambitieus vanuit het College.

Collegevoorzitter Elke Van den Brandt: Ik denk dat u hierbij heel veel onrecht doet aan het werk van de mensen op het terrein: het werk van de mensen van het Huis voor Gezondheid, het werk dat achter die promotiecampagnes vanuit Vlaanderen ‘Ik ga ervoor’ schuilgaat, alle initiatieven die er genomen worden. Ja, er is nog veel werk en neen, dat zal morgen niet in orde zijn, maar er wordt oprecht hard gewerkt op het terrein vanuit het Huis voor Gezondheid en het Huis van het Nederlands om werkelijk het verschil te maken en we staan open voor extra voorstellen of initiatieven, maar ik laat niet zeggen dat er op het terrein, wat er nu gebeurt door de mensen blijkbaar niet volstaat.

De heer Dominiek Lootens-Stael (Vlaams Belang): Ik zeg niet dat er niets op het terrein gebeurt, maar blijkbaar gebeurt er bij het College niet veel. Ik verwacht dat men deze onwettelijke toestand snel en niet binnen een aantal jaren probeert recht te trekken. Dat is hetgeen ik vaststel.

* * *

3. Vraag om uitleg (R.v.O., art. 59)

Vraag om uitleg van mevrouw Bianca Debaets aan mevrouw Elke Van den Brandt, collegevoorzitter bevoegd voor Begroting, Welzijn, Gezondheid, Gezin en Stedelijk beleid, betreffende stiltegebieden in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest

Mevrouw Bianca Debaets (CD&V): Toen ik de vraag heb ingediend, was er een artikel verschenen op *Bruzz*, waarin gewag werd gemaakt over een nieuwe stilteruimte die opgericht wordt in Le Tri Postal en waar men een dag per week terecht kan. Dit betreft een voorlopige ruimte want de oprichtsters mikken op een definitieve ruimte in het centrum van de stad. Om die plannen in vervulling te brengen, hebben ze een crowdfundingactie op touw gezet. De VGC heeft toegezegd iedere storting met een derde te verhogen.

Het initiatief van stilte/ruimte vzw is overgewaaid uit en gebaseerd op een gelijkaardige ruimte in Gent. De coronacrisis heeft toch wel geleerd dat mensen, zeker in de drukte van een stad ook op zoek zijn naar stilteplekken, getuige het succes van de vele parken in Brussel.

U weet dat ik al langer pleitbezorger ben, en in het verleden ook al een aantal bescheiden maar toch wel succesvolle initiatieven ertoe genomen heb en ik ben natuurlijk ook benieuwd wat het College deze legislatuur daarrond zal doen.

Staan er vandaag nog andere plannen omtrent de ontwikkeling van stiltegebieden, stilteplekken of projecten omtrent de sensibilisering hieromtrent op de agenda van het College? Zo neen, onderzoekt u manieren waarop kan tegemoet gekomen worden aan de nood aan stilte in de stad?

Biedt het College de bovenstaande vzw ondersteuning in hun zoektocht naar een locatie in het centrum van Brussel? Misschien hebben ze die ondertussen gevonden, daar ben ik zeer benieuwd naar.

Welke nieuwe initiatieven rond stilte en meditatie heeft u, bv. in het kader van Logo Brussel, uitgewerkt in naleving van de coronaregels? Staan daar nog zaken gepland? Beschikt het

College over informatie of de gemeenschapscentra nog hebben kunnen inzetten op stiltebeleving? Ik denk dat daar een sterke link is met het mentale welzijn.

In hoeverre kijkt het collegelid naar mogelijke synergiën en complementariteit met initiatieven op het gewestelijk niveau?

Collegevoorzitter Elke Van den Brandt: Stiltegebieden zijn gebieden waar stilte en geluid centraal staan. Het is niet per se de afwezigheid van geluid dat een stiltegebied definieert. Het gaat erover dat er een goede akoestische kwaliteit is waardoor er een aangenaam geheel van geluiden heerst.

De aanwezigheid van geluid gaat hand in hand met de dynamiek van onze stad. Brussel slaapt niet en maakt geluid. Er moet een evenwicht zijn tussen enerzijds de bloeiende economische en sociaal-culturele activiteiten van onze stad en een gezonde leefomgeving anderzijds. Daarom heeft het Brussels Hoofdstedelijk Gewest met het *Quiet.brussels*-plan een reeks maatregelen opgesteld om geluidshinder tegen te gaan. We vergeten of onderschatten vaak wat de impact van geluidsoverlast is op onze gezondheid en op ons stressniveau.

De bedoeling is om de gevolgen van geluidshinder op de gezondheid te verminderen en iedereen de toegang tot rust te bieden. Het plan wil stilte en ontspanning in de stadsontwikkeling bevorderen. Het plan voorziet ook in het beschermen en creëren van groene, akoestische comfortzones. Die kunnen bijdragen tot herbronning, gezelligheid en het welzijn van de Brusselaars. Het is ook de bedoeling dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest hierin het voortouw neemt, conform de bevoegdheidsverdeling.

Natuurlijk willen we vanuit de VGC daar mee onze schouders onderzetten, vanuit onze eigen bevoegdheden. De VGC creëert daarom een aantal rustruimten- en momenten. Logo Brussel speelt hier inderdaad een rol. Logo Brussel verspreidt methodieken rond mentaal welbevinden. Rust, stilte en meditatie komen hier aan bod als 1 van de tips om het mentaal welzijn te versterken. Binnen de ‘Geluksdriehoek’ vallen deze onder de bouwsteen ‘jezelf goed voelen’. Het kan dus een aspect zijn ter bevordering van het mentaal welbevinden. De ‘Geluksdriehoek’ bestaat ook uit andere bouwstenen, ‘jezelf kunnen zijn’ en ‘goed omringd zijn’, die ook nodig zijn om het welbevinden te verhogen. In het voorjaar van 2020 vonden in dat kader yogacursussen plaats in een 15-tal gemeenschapscentra. Die werden voornamelijk ondersteund door de Sportdienst van de VGC.

De stiltetuin op de Sint-Jorissite in de Celrebroersstraat 16 wordt verder afgewerkt. De stiltetuin biedt een ruimte aan waar Brusselaars even aan de hectiek van de stad kunnen ontsnappen. De tuin bestaat uit een soort zentuin, bomen en groenzones met beplanting. Op 2 november 2020 werd de 1ste fase van de aanleg van de stiltetuin voorlopig opgeleverd. Deze 1ste fase werd gesubsidieerd door de VGC. Ik denk dat ik hiervoor een voorganger moet feliciteren, want er werd in 2018 hiervoor een subsidie vrijgemaakt. Op 24 april 2021, dus nog vrij recent, is de 2de fase van de aanleg opgestart: bloembakken plaatsen en beplanten. Deze bloembakken creëren een afscheiding met doorgangen of bakenen de parkeerplaatsen af voor mensen met een handicap en medisch personeel. In de zomer van 2021 wordt met bloembakken de afsluiting gerealiseerd tussen de stiltetuin en de speelplaats van de Sint-Jorisbasisschool. Voor deze 2de en 3de fase werd geen subsidieaanvraag bij de VGC ingediend. Vanuit de VGC zijn er op dit moment ook geen verdere plannen voor de aanleg van andere stiltetuinen. We willen dit uiteraard van dichtbij opvolgen.

Aan de nieuwe Vaartkapoen zal beeldend kunstenaar Mehdi-Georges Lahlou een plaats creëren in de binnentuin. Een *soundscape* met klanken van Sint-Jans-Molenbeek en vogels zal hoorbaar zijn in de installatie. Het is een plaats die zich leent om bv. even te mediteren en zich terug te trekken uit de drukte van de stad.

In het kader van stiltetuinen en stilteplekken subsidieert collega Pascal Smet via Á Fonds het project van Lilith Geeraerts en Anna Van Hoof. Samen richtten ze vorig jaar de vzw stilte/ruimte op. Ze willen de stilte een fysieke plek toekennen en psychisch welzijn in de stad bespreekbaar maken. Ze maken ook een podcast over stilte en rust. Momenteel organiseren ze een stilteplek in het gebouw Le Tri Postal, het voormalige postsorteercentrum aan het treinstation Brussel-Zuid. Er loopt momenteel tevens een Growfundingproject, waarvoor ik nu even schaamteloos reclame wil voor maken.

Ik denk dat ik hiermee heb aangegeven dat we willen verderzetten op het elan dat in het verleden is opgestart.

Mevrouw Bianca Debaets (CD&V): Ik denk dat u terecht schetst dat stilte niet alleen moet geïnterpreteerd worden als de volledige afwezigheid van geluid, maar eerder een geheel van aangenaam geluid is en dat het vooral gaat over het vinden van rust in de omgeving, maar ook tot rust komen bij jezelf. Ik denk dat het belangrijk is om dit te vermelden, omdat men bij stiltegebieden vaak denkt aan grote natuurgebieden zoals Waerbeke, het eerste Vlaamse erkende stiltegebied. Je kan dit ook in de stad verwezenlijken, en meer nog, het is daar belangrijk. Muntpunt is voor vele mensen zo een stilteplek bv. Iedereen moet dat voor zichzelf invullen. Het kunnen bibliotheken, kerken, parken, enz... zijn.

Ik wist niet dat de tuin op Sint-Joris binnenkort klaar zal zijn. Dat zal ook zo een plekje in de stad zijn, ook goed bereikbaar voor vele buurtbewoners. Het klopt dat dit onder het vorige College werd geïnitieerd. Het is goed dat u die inspanningen verderzet, alleen had ik gehoopt dat u ook zelf een aantal nieuwe voorstellen ging doen. Het enige is in de Vaartkapoen, dat is een mooi maar eerder bescheiden project en Le Tri Postal zit bij collega Pascal Smet. Vanuit Welzijn, terwijl de linken onmiskenbaar zijn – ik nodig u uit om de literatuur eens over na te lezen, boeken van mensen in ons eigen taalgebied zoals Kristien Bonneure, die heel mooi werk over stilte heeft geschreven – tussen stilte, welzijn, mindfulness. Het is een beetje jammer dat het College en u vanuit uw eigen bevoegdheid daar niet meer op inzet en alleen maar wat verderbouwt op wat het vorig College daarrond deed.

* * *

4. Vraag (R.v.O., art. 58)

Vraag van mevrouw Bianca Debaets aan mevrouw Elke Van den Brandt, collegevoorzitter bevoegd voor Begroting, Welzijn, Gezondheid, Gezin en Stedelijk beleid, en aan de heer Pascal Smet, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Gemeenschapscentra, betreffende de initiatieven die vanuit de VGC ondernomen en ondersteund worden in het kader van vakantieparticipatie voor kwetsbare doelgroepen

Mevrouw Bianca Debaets (CD&V): Een vakantieperiode kan wonderen verrichten om de batterijen – zowel op fysiek als op mentaal vlak – opnieuw te kunnen opladen. Toch is het voor vele gezinnen, gelet op het grote aantal gezinnen dat in Brussel in kansarmoede leeft, verre van evident om op vakantie te vertrekken. Wij zijn misschien allemaal aan het uitkijken welke

plaatsen in Europa of in eigen land veilig zijn en een leuke bestemming aan het zoeken, maar voor vele mensen zit er gewoon geen vakantie in, omdat dat financieel niet haalbaar is. Ook de huidige gezondheids crisis gooide toch wel veel roet in het eten, maar met de zomervakantie voor de deur blijft het wel erg belangrijk – zeker voor die mensen die het zeer moeilijk hebben gehad de voorbije maanden omwille van een financieel precaire situatie of krappe huisvesting waar ze met vele huisgenoten moesten samenleven - dat iedereen de mogelijkheden krijgt om de rust en stilte op te zoeken. Dat mogen ze zelf invullen.

In dat opzicht maakte de Vlaamse Regering een paar weken geleden bekend dat er bijna 750.000 euro vrijgemaakt zal worden om vakantiedrempels weg te werken. Die middelen gaan naar 22 projecten die tot doel hebben om kwetsbare gezinnen (mensen met een fysieke of mentale beperking, mensen die in eenzaamheid leven of mensen die getroffen worden door een ziekte, maar mensen in kansarmoede of nieuwkomers in de samenleving) toch nog een vakantie te kunnen aanbieden.

Kan u toelichten op welke manier de VGC uitvoering geeft aan haar Armoedeplan door de vakantieparticipatie te verhogen? In hoeverre werkt u mee aan het bovenstaande of ander initiatief van de Vlaamse Regering om die doelstellingen waar te maken? Welke eigen of aanvullende initiatieven voorziet u daaromtrent?

Hoeveel kwetsbare personen werden op die manier geholpen? Ik denk daarbij aan de voorbije vakantieperiodes buiten corona om waarbij men toch op vakantie of daguitstap is kunnen gaan. Kan u dit onderverdelen naargelang geslacht, gemeente en het soort uitstap? Ik vraag dat omdat we weten – dat hebben cijfers trouwens ook in deze crisis aangetoond – dat vrouwen, zeker deze in armoede, extra hard getroffen worden. Ik denk dan ook aan de vele alleenstaande moeders – ik weet dat de commissievoorzitter daar ook zeer gevoelig aan is – waarvoor het vaak nog moeilijker is omwille van budgettaire beperkingen of een gebrek aan netwerk om er eens even een paar dagen tussenuit te kunnen muizen.

Kan u in het bijzonder toelichten welke specifiek (armoede)organisaties betrokken zijn bij het VGC-beleid omtrent de vakantieparticipatie van de Brusselaars? Vindt daaromtrent structureel overleg plaats?

Welk overleg en welke samenwerking bestaat er omtrent deze problematiek vanuit de VGC met enerzijds het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, via onder meer *visit.brussels* of andere organisaties die daguitstappen faciliteren, en anderzijds de Vlaamse en Franse Gemeenschap? Want ook Wallonië heeft veel moois te bieden.

Collegevoorzitter Elke Van den Brandt: Ik ga met veel plezier antwoorden. Ik moet er wel bijzeggen dat de input van collegelid Pascal Smet komt, die eigenlijk bevoegd is voor vakantieparticipatie voor kwetsbare personen. Dus als er bijkomende vragen zijn, zal ik daar iets moeilijker kunnen op antwoorden.

Er zijn heel veel verschillende organisaties die participatie van Brusselaars in een kwetsbare situatie aan vakantie-initiatieven mogelijk maken. Ik wil er u een aantal meegeven, maar ga me beperken tot de belangrijkste partners en initiatieven die door de VGC specifiek ondersteund worden in het kader van vakantieparticipatie voor doelgroepen in een kwetsbare situatie.

De vzw *A Place To Live* organiseert uitstappen en vakantiecampen voor Brusselaars in kwetsbare situaties om zo kansen tot ontmoeting, uitwisseling en groei te bieden. Doorheen al

hun activiteiten staat een gezinsgerichte benadering en empowerment van de doelgroep centraal. De vzw ontvangt jaarlijks een subsidie van 47.500 euro voor de algemene werking. Daarnaast krijgt de vzw 7.500 euro vanuit de lokale afsprakennota vrijetijd (Participatiedecreet). Deze 7.500 EUR wordt ingezet in het kader van ouder/kind-kampen. De werking van vzw *A Place To Live* in Laken heeft 4 pijlers:

- een vakantieaanbod voor moeders, families, kinderen en jongeren;
- de organisatie van tweewekelijkse (familie-)uitstappen op zondagnamiddag;
- de organisatie van een laagdrempelig ontmoetingshuis in Laken;
- de organisatie van vormingen en activiteiten voor de vrijwilligers rond de thema's preventie, creativiteit, begeleidershouding, praktisch, en over de doelgroep.

In 2019 vonden 6 vakantiecampen plaats. In totaal namen 200 personen deel aan een vakantiecamp. In 2019 vonden ook 50 andere uitstappen plaats met 1.135 deelnemers, waarvan 408 volwassenen en 727 kinderen. Gemiddeld bereikt de vzw 15 tot 20 deelnemers per activiteit.

In 2020 vonden 4 vakantiecampen plaats. In totaal namen 127 personen deel aan een vakantiecamp. Ik hoop u de omstandigheden niet te herinneren waardoor de kampen enkel in de zomervakantie zijn kunnen doorgaan. In 2020 organiseerde vzw *A Place To Live* in totaal 38 uitstappen waaraan in totaal 452 personen deelnamen, waarvan 204 volwassenen en 248 kinderen. Er zijn geen cijfers beschikbaar over geslacht of woonplaats van de deelnemers.

Voor 2021 zijn nog geen cijfers beschikbaar want er vonden nog geen vakantiecampen plaats. Ik herhaal dat we ons in de coronacrisis bevinden, wat de situatie niet vergemakkelijkt.

De coronacrisis heeft een grote impact gehad op de ontmoetingsactiviteiten en vakantiecampen van vzw *A Place to Live*. Door de sanitaire maatregelen konden verschillende activiteiten niet doorgaan. Bovendien werden potentiële deelnemers regelmatig afgeschrikt om deel te nemen. Bij de kampen die wel konden doorgaan moest de vereniging een strengere limiet stellen op het aantal deelnemers om alles veilig en coronaproef te kunnen laten verlopen.

In het kader van Paspardoe ondersteunt de VGC ook een jaarlijkse uitstap naar het Theateraanzeefestival in Oostende met doelgroepen van de Brusselse armoedeorganisatie: Nasci vzw, Brussel platform Armoede, *A Place to Live*, CAW/Hobo vzw... In 2019 namen hier 112 deelnemers uit kwetsbare doelgroepen aan deel. In 2020 werd deze jaarlijkse uitstap naar TAZ in Oostende door de coronamaatregelen vervangen door boottochten in Brussel via *Brussels by Water*, wat ook een mooi initiatief is. Aan de boottochten namen 130 deelnemers deel. Naar aanleiding van de jaarlijkse activiteiten van Paspardoe voor kansarme Brusselaars is de Administratie deze maand gestart met de voorbereidingen van de activiteiten voor deze zomer.

Personen met bijzondere inclusienoden hebben ook nood aan fijne vakanties. Daarom subsidieert de VGC vzw Hubbie voor de ondersteuning van de inclusieve werking van alle VGC-speelpleinen. Tijdens de vakantieperiode kunnen kinderen met een zware beperking ook terecht op het inclusiespeelplein Kasterlinden. De VGC Speelpleinen opende in samenwerking met vzw Sint-Goedele Brussel in de zomer 2020 nog een nieuw speelplein voor kinderen met inclusienoden in Anderlecht. In 2019 namen er 72 kinderen met bijzondere ondersteuningsnoden deel aan de speelpleinen. In 2020 zijn dat er 59. Ook hier is de impact van de coronacrisis voelbaar. Ik ben zelf ook gaan kijken op het terrein deze zomer en ze proberen op alle manieren toch die zaken te laten doorgaan met veel liefde en respect voor de kinderen.

Daarnaast ondersteunt de VGC de opstart van een vakantie- en naschoolse werking van vzw Medisch Pedagogisch Centrum Sint-Franciscus voor dezelfde doelgroep. Vzw MPC Sint-Franciscus werkt hiervoor samen met vzw Zonneliëd dat de locatie verschaft. Dit project loopt af op 31 mei 2021. Om het vakantie- en naschools aanbod verder uit te bouwen, uit te breiden en te ontwikkelen werd een nieuwe subsidieaanvraag ingediend voor de periode van 1 juni 2021 tot en met 31 mei 2022.

Op die manier probeer ik u te laten inzien dat er al heel wat gebeurt rond vakantieparticipatie voor kwetsbare Brusselaars. Bijkomende of meer specifieke vragen kunnen zeker in de Commissie voor Cultuur, Jeugd en Sport aan bod komen. Collegelid Pascal Smet hecht hier veel waarde aan en heeft ook een groot hart voor deze werkingen.

Daarnaast wil ik nog meegeven dat ik goed samenwerk met hem en met de armoedeorganisaties. Dit doen we door een gezamenlijke overeenkomst met het Brussels Platform Armoede, zowel vanuit het beleidsdomein Cultuur, Jeugd, Sport als vanuit Welzijn, Gezondheid, Gezin.

Wat betreft de samenwerking met andere overheden rond vakantieparticipatie van kwetsbare doelgroepen, kan ik vertellen dat er een gesprek gepland is met collegelid Pascal Smet en de Vlaamse Gemeenschap. In het kader van de overeenkomst strategische cultuurcommunicatie is er overleg met *visit.brussels* over communicatiemiddelen naar diverse doelgroepen onder meer kwetsbare Brusselaars.

Mevrouw Bianca Debaets (CD&V): Ik heb hier niet zoveel bijkomende vragen bij. Ik denk dat het antwoord vrij duidelijk was. Ik zou alleen toch nog eens willen oproepen om rond inclusie, zeker naar kinderen toe, om daar te blijven op inzetten en eigenlijk moet het veel meer dan dat zijn om dat aanbod uit te breiden. Zo hebben we bv. in het vorig College ook de speelpleinwerking uitgebreid. We hebben daar een inclusieve werking van gemaakt, daar waar mogelijk. Even een kleine anekdote: ik was destijds zeer erg getroffen door een ontmoeting met een alleenstaande mama van een kind met een bijzondere zorgnood, die ten einde raad was omdat zij in Brussel al weken op zoek was naar een vakantieactiviteit, een kampje voor haar zoon en dat maar niet vond. We zijn dan toch in eerste instantie gaan kijken rond die speelpleinwerking, maar het geeft toch wel aan dat er zeer weinig aanbod is en zeker in Brussel, en al zeker voor alleenstaande ouders die misschien wel een aantal dagactiviteiten vinden, maar blijkbaar zeer moeilijk activiteiten konden vinden waar de kinderen ook konden overnachten. Ik geef het maar mee omdat daar nog altijd grote noden zijn. Die speelpleinwerking zijn een goede eerste stap, maar zeker onvoldoende.

Mevrouw Carla Dejonghe (Open Vld): Ik ben er zeker van dat het College deze bezorgdheden zal meenemen.
